

Bratři a sestry,

prožíváme plnou radost z Kristova narození. Ta radost, že se dnes narodil Spasitel, je pro všechny lid. Není jen pro nějakou zvláštní a vydělenou skupinku, pro nějaké svaté vyvolené. A není jen pro lidi „dobré vůle“. Je i pro lidi zlé vůle a zlých činů. Zní andělské: Nebojte se. Ano. Opravdová, čistá radost zbavuje lidi strachu....

Dnes se vám narodil Spasitel. Lidé bývají bolestně rozděleni. Politikou, kulturními rozdíly, i náhledem na život. Toto evangelium vánoc lidí nedělí a nerozlišuje, ale spojuje. Nese poselství pro každého. A dnes kdy si jeho narození do našeho světa znovu připomínáme, je tomu stejně. Bůh v Kristu sestoupil a je tu pro všechny. Pro křesťany i nekřesťany. To rozlišení těch dvou skupin je jen takové, že křesťané už o Božím příchodu do našeho světa vědí. A když si rok co rok tu radostnou a slavnou událost připomínají, je pro ně ten okamžik jedinečný v tom, že skrze tu čistou a zvláštní radost mohou zahlédnout samotný cíl své cesty životem a cíl své cesty víry. Když už stará církev uspořádala církevní rok tak, že po celém dlouhém období po svaté Trojici přichází advent a vánoce, chtěla tím říci, že to dlouhé putování církve dějinami má svoje vyústění, svůj cíl. Setkání s Kristem. Ta vánoční radost, ta naše štědrost, i to setkávání blízkých a vůbec bližních, to je vlastně předběžné okoušení cíle našeho života a našeho lidského bytí. Ztraceného ráje. I když jen předběžně, i když zatím jenom na chvíli. Ale právě dnes, teď a tady. O vánocích prožíváme naše lidské bytí z perspektivy cíle.

Dnes k nám Bůh sestoupil. Boží zaslíbení v Písmech se splnilo. Vánoce jsou svátky tiché radosti, že nebe je tady, že je v našem středu. Že je Boží království mezi námi. To, nač lidé odedávna čekali, se dnes splnilo. O vánocích prožíváme něco z Božího nebe. Jeho království je mezi námi. Dnes a nyní.

Vánoce předznamenávají naplnění našich tužeb po Kristu uprostřed lidí, po nebi, po pravém, věčném životě. Z toho se radují pastýři. Z toho se raduje Anna se Simeonem. On řekne: Viděly moje oči tvé spasení. Teď je to skutečnost, už mohu klidně umřít a nic se na tom nezmění. Čas spásy již přišel a je tady. Pokud si tohle milí bratři a sestry uvědomíme, pak teprve porozumíme tomu, proč vánoce slavíme. Proč jdeme na bohoslužby, proč se na vánoce tak připravujeme, proč nacvičujeme s dětmi divadlo, proč chceme druhé potěšit, navštívit, odevzdat balíček. Že to není jen zvyk a dělali jsme to tak vždycky. Je to proto, že jsou zde svátky Božího dnes, svátky Boží přítomnosti.

Vánoce křesťané odedávna takto jedinečně prožívali. Radovali se, když byli mezi svými nejbližšími, radovali se, když chodívali pěšky sněhem ke svému kostelíku. Radost o vánocích jim připomínala, že jdeme vstříc radosti, která bude jednou opravdu bez konce. Před námi je věčnost v Boží a Kristově blízkosti. Před námi jsou věčné vánoce, před námi je věčný pokoj a věčná radost beze strachu a bez úzkosti. To je naděje křesťanů, to je perspektiva Božího lidu ve světě. To je ta radost pro všechny lid.

Ano, skutečně pro všechny. I pro ty, kteří s námi křesťanskou víru nesdílejí. Někteří možná proto, že od ní odpadli, jiní proto, že ji odmítli, nebo se v křesťanech zklamali. A mnozí prostě proto, že se s ní nesetkali a nebyla jim dána. Někdy se nad ně povyšujeme a myslíme si, že jsou to všechno jen ti konzumenti, kteří berou útokem Teska a Globusy. Ale nejspíš mnohým z nich křivdíme. Mnozí z nich se totiž ptají: Je tohleto opravdu všechno co chceme od života? Mnozí z nich mohou o vánocích slyšet a přemýšlet o skutečnosti, že Bůh je Bohem

blízkým, že je Bohem, který tento svět miluje. Milovat a být milován, to je přece základní potřeba každého člověka: je to univerzální potřeba celého lidstva. Bůh miluje mě i tebe a ve své nekonečné štědrosti nám dává to nejvzácnější. Svého vlastního syna. A stojí mu to za to. Tento náš celý svět, celé stvoření a každý jednotlivý člověk má u Boha obrovskou cenu. Přemýšlej o tom člověče. Dnes se ti narodil Spasitel. Dnes se to stalo skutečností, ať máš jakoukoli víru nebo třeba mnoho pochybností, či přímo nevíru, dnes je to realita ať jsi kdekoli.

Občas o vánocích vyhlašovalo příměří a utichaly boje. Existují doklady o tom, že vojáci, kteří byli posláni, aby zabíjeli své bližní, si o svaté noci dávali dárky. Někdo by mohl ironicky poznamenat, že po svátcích zase pokračovalo zabíjení. Ale přesto nás taky možná napadne jiná věc: Co to byla za moc, která najednou z nepřátel udělala bratry, jakkoli jen na chvíli? Nestalo se tady přece jen něco zvláštního? “Nedotklo se zde nebe země, i když jen na chvíli? Nezavládl tam alespoň na pár hodin Boží, věčný pokoj? A to se v tomto případě nestalo kdesi v kostele na půlnoční mši, ale v zákopech na bitevním poli, kde bychom Boha nečekali a kde vnímáme jen peklo a lidskou krutost. Bohužel, na Ukrajině se i dnes bojuje dál a zlo si pauzu nedalo.

Jak křesťan, tak i nekřesťan či člověk jinak věřící touží po lásce a po pokoji. A to je to rozhodující pojítko všech lidí bez jakýchkoli rozdílů. Touha po plném životě, po spravedlnosti. Zde se můžeme podělit o svou víru, že to vše je Boží dar a Boží zaslíbení. A že jak už jsme pověděli, o vánocích se tyto Boží sliby stávají skutečností již v tomto našem čase. Ta Boží budoucnost, to bude svět bez válek a bez násilí, bude to svět, kde budou jednou provždy oštěpy překovány v srpy, tanky v buldozery a pluhy. A z vražedných dronů a raket zbude jen železný šrot.

Sváta Karásek v jednom svém vánočním kázání vyjádřil tuto naději takto: *Věřím pevně, že se náš svět promění, že se budou naši potomci divit, jak někdo někdy mohl vyrábět a používat zbraně hromadného ničení lidí a budou si říkat: Hromadné ničení kobylek či komárů, budiž, ale hromadné vraždění lidí – to musela být hrozná doba!*“

Slavíme Boží hod vánoční. Hod Božího narození. Hod, to je slovo, které označuje hojnost. Hojnost tučných jídel s morkem i hojnost toho nejlepšího vína. Pro tyto dny platí to, co radil Nehemiáš židům po návratu z vyhnanství do vlasti: Dnešní den je svatý Hospodinu, vašemu Bohu. Netruchlete, naplačte... Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a pošlejte dárky těm, kdo nemají nic připraveno.“ A ještě jeden citát nakonec. Španělská řeholnice Terezie z Avily prý měla heslo: Když půst, tak půst. Když slavnost, tak bažant a pořádně nadívání.“ I řeholníci dovedli hodovat.....

Ale dnešní sváteční hodování je ale taky pevně propojeno s hodem duchovním, hodem lásky, hodem těch, kteří jsou shromážděni v Kristově jménu kolem jednoho stolu. Kruh kolem Ježíše Krista, rozdělování pokrmu a nápoje, to je asi nejhlubší vystižení té radosti v Božím cíli, radosti v jeho království, radosti navěky a radosti, která nepomine a neustane. Toto stolování dává radost a taky sílu pro naši časnost, sílu k cestě životem, až svátky skončí. V tomto stolování se spojuje to, co nyní prožíváme s tím, co jednou bude v plnosti. U tohoto stolu si smíme uvědomit, že navzdory životu plného selhávání již nyní tvoříme kruh věčnosti a že v duchu lásky patříme k sobě. Amen.

Modlitba: *Pane Bože, tys ve své lásce protrhl nebesa a sestoupil mezi nás. Svým skloněním se k člověku překonáváš naši beznaděj, naši sevřenost strachem, naše všelijaké obavy a temné myšlenky. Naši skleslost smí vystřídat radost. Tvá štědrost nechť se projeví v naší sdílnosti a naší ochotě obdarovat druhé. Způsob prosíme svým Duchem, ať se od nás naše radost dostane k mnohým. Amen.*

